

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania K. K. i O. S.A. w W.,
obecnie syndyka masy upadłości O. S.A. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
o podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 marca 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 17 sierpnia 2021 r., sygn. akt III AUa 474/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie na rzecz syndyka masy upadłości O. S.A. w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe K. K. za miesiące: czerwiec 2011 r., sierpień 2011 r., wrzesień 2011 r., grudzień 2011 r., luty 2012 r., marzec 2012 r., maj 2012 r., lipiec 2012 r., sierpień 2012 r., wrzesień 2012 r., październik 2012 r., listopad 2012 r., grudzień 2012 r., marzec 2013 r., czerwiec 2013 r., wrzesień 2013 r., październik 2013 r., listopad 2013 r., grudzień 2013 r., luty 2014 r., maj 2014 r.,

sierpień 2014 r., wrzesień 2014 r., październik 2014 r., listopad 2014 r., grudzień 2014r., marzec 2015 r., wrzesień 2015 r., październik 2015 r., listopad 2015 r., grudzień 2015 r., kwiecień 2016 r., maj 2016 r., wrzesień 2016 r., październik 2016 r., listopad 2016 r., grudzień 2016 r., styczeń 2017 r., marzec 2017 r., kwiecień 2017 r., maj 2017 r. - z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek O. S.A.

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, w wyniku odwołań K. K. i O. S.A., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia K. K. podlegającej ubezpieczeniom jako pracownik u płatnika składek O. S.A. w W. nie uwzględnił kwot wypłaconych tytułem prowizji w wysokościach i w okresach podanych w zaskarżonej decyzji.

W sprawie ustalono, że K. K. i O. S.A. łączyła umowę pracę na od 21 listopada 2012 r. na stanowisku specjalisty do spraw dokumentacji bankowej w niepełnym wymiarze czasu pracy 1/10 etatu, później na stanowisku kierownika do spraw dokumentacji bankowej w niepełnym wymiarze czasu pracy (0,25 etatu).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 1 stycznia 2011 r. K. K. (dawniej K.) zawarła w O. S.A. umowę o świadczenie usług pomocniczych do usług pośrednictwa finansowego [...]. W ramach tej umowy K. K. miała świadczyć usługi pomocnicze do usług pośrednictwa finansowego.

Wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie można zgodzić się z apelującym, że strony zawarły pozorną umowę o współpracy, podczas gdy czynności były wykonywane przez ubezpieczoną w ramach stosunku pracy. Tym samym nie było podstaw do uwzględnienia w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne K. K. z tytułu stosunku pracy kwot wypłaconych tytułem prowizji wskazanych w zaskarżonej decyzji, tak więc zarzut błędnej wykładni art. 18 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1009 ze zm.; dalej ustawa systemowa) uznał za nietrafny.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego organ rentowy zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego przez: (-) błędną wykładnię art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy systemowej, przez uznanie, że wypłacanych kwot nie

uwzględnia się w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne K. K. jako pracownika płatnika składek O. S.A.; (-) błędną wykładnię art. 758 § 1 k.c., przez uznanie, że sporną umowę należy zakwalifikować jako umowę agencyjną; (-) art. 83 § 1 k.c. w związku z art. 22 ust. 1 k.p. oraz art. 758 § 1 k.c., przez uznanie, że umowa agencyjna nie była umową pozorną i w rzeczywistości czynności z tej umowy nie były wykonywane w ramach stosunku pracy, podczas gdy obie umowy były wykonywane w podobny sposób, a czynności wykonywane w ramach umowy agencyjnej miały cechy stosunku pracy,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności: (-) art. 328 § 2 k.p.c., przez dokonanie sprzecznych ustaleń dotyczących kluczowych elementów stanu faktycznego — w uzasadnieniu wskazano, że czynności wykonywane przez ubezpieczoną w ramach umowy o pracę i umowy o świadczenia usług pomocniczych do pośrednictwa finansowego (umowy agencyjnej) nie dawały się wyodrębnić; (-) art. 233 § 1 k.p.c., przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i przyjęcie, że ubezpieczona wykonywała pracę na podstawie umowy agencyjnej i z tego tytułu kwoty prowizji nie wlicza się do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne K. K. jako pracownika płatnika składek O. S.A. „w oparciu o zeznania ubezpieczonej i zeznania świadków, które nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach,” (-) art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., przez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, nieustosunkowanie się do całości materiału dowodowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania organ rentowy stwierdził, że jest ona oczywiście uzasadniona „w zakresie naruszenia przepisów prawa materialnego i prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”. Dalej stwierdził: „Oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej wykazano powyżej. Naruszenie przepisów prawa jest oczywiste i widoczne przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej i wynika z treści skargi. Zaskarżone orzeczenie już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny w sposób niedopuszczalny w praworządnym państwie (postanowienie SN z dnia 21.09.2005 r., sygn. akt: II CK 330/05). Mając na uwadze powyższe okoliczności należy stwierdzić, iż zarzuty postawione w niniejszej skardze kasacyjnej organu rentowego zaskarżonemu w

części wyrokowi Sądu II instancji z 22.07.2021 r. są zasadne, a zatem niniejsza skarga nie tylko winna zostać przyjęta do rozpoznania, ale i zasługuje na uwzględnienie.”.

Odwołujący się w odpowiedzi na skargę, wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej i zasądzenie od skarżącego na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przypomnieć na wstępie należy, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1) bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2) czy też zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W konsekwencji tego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie

skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 496392).

Przypomnieć też należy, mając na względzie przesłankę oczywistej zasadności skargi, na którą powołuje się skarżący, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001

r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Wskazanych wyżej wymagań skarżący nie spełnił, odwołując się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do treści uzasadnienia podstaw kasacyjnych i twierdząc, że skarga jest oczywiście uzasadniona „w zakresie naruszenia przepisów prawa materialnego i prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”. Już z tych względów skarga nie spełnia warunków, od których uzależnione jest jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Przyjmując, że skarżący ma na myśli wszystkie podstawy kasacyjne, ubocznie wskazać należy, że zarzuty procesowe dotyczą albo wprost art. 233 § 1 k.p.c., albo z treści argumentacji uzasadniającej postawiony zarzut wynika zarzut wypełniający ten przepis. Tymczasem wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi

kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., a taki przepis powołał skarżący w podstawach kasacyjnych. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975; z dnia 5 września 2008 r., II UK 370/07, LEX nr 785533; z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 513257).

Jeśli natomiast chodzi o kasacyjne podstawy naruszenia prawa materialnego, to skarżący uzasadnia je kwestionowaniem stanowiska Sądu drugiej instancji, że sporna umowa wypełnia cechy umowy agencyjnej (art. 758 § 1 k.c.) i nie spełnia przesłanek umowy o pracę (art. 22 § 1 k.p.), przywołując tylko niektóre okoliczności związane z jej wykonywaniem, które mogłyby świadczyć o stosunku pracy, gdyby nie inne okoliczności naturalnie związane z dużą samodzielnością przy pozyskiwaniu klientów banków (gdzie główną rolę ogrywa działalność marketingową) i związane z tym wynagrodzenie (prowizja) przysługujące nie za wykonywanie czynności marketingowych (co jest immanentną cechą umowy o pracę), ale za ich rezultat w postaci umowy z pozyskanym przez ubezpieczoną klientem. W związku z tym należy przypomnieć, że ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, że wola stron (art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p.) nie może przełamać normatywnej formuły wyrażonej w art. 22 § 1, § 1¹ i § 1² k.p. W rezultacie, woli stron można

przypisać decydujące znaczenie dopiero wtedy, gdy zawarta umowa wykazuje cechy wspólne dla umowy o pracę i umowy prawa cywilnego z jednakowym ich nasileniem (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 marca 1965 r., III PU 28/64, OSNC z 1965 r. nr 9, poz. 157 z glosami T. Gleixnera, OSP z 1965 r. nr 12, poz. 253 i S. Wójcika, OSP z 1966 r. nr 4, poz. 86; z dnia 14 września 1998 r., I PKN 334/98, OSNAPiUS 1999 nr 20, poz. 646; z dnia 28 października 1998 r., I PKN 416/98, OSNAPiUS 1999 nr 24, poz. 775; z dnia 7 września 1999 r., I PKN 277/99, OSNAPiUS 2001 nr 1, poz. 18; z dnia 25 listopada 2004 r., I PK 42/04, OSNP 2005 nr 14, poz. 209; z dnia 11 października 2005 r., I PK 42/05, OSNP 2006 nr 17-18, poz. 267; z dnia 7 marca 2006 r., I PK 146/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 67; z dnia 7 października 2007 r., III PK 38/07, LEX nr 560867; z dnia 9 lipca 2008 r., I PK 315/07, LEX nr 470956; z dnia 27 maja 2010 r., II PK 354/09, LEX nr 598002; z dnia 4 lutego 2011 r., II PK 82/10, LEX nr 817515; z dnia 6 kwietnia 2011 r., II UK 323/10, LEX nr 885015; z dnia 24 czerwca 2015 r., II PK 189/14, LEX nr 1764808 z glosą aprobowaną S. Kowalskiego, OSP 2016 nr 6, poz. 89; z dnia 18 lutego 2016 r., II PK 352/14, LEX nr 2004192; z dnia 13 kwietnia 2016 r., II PK 81/15, LEX nr 2026397; z dnia 17 maja 2016 r., I PK 139/15, LEX nr 2057610). Istotne (pomocne) przy kwalifikacji takiej umowy jest też uwzględnienie okoliczności towarzyszących jej zawarciu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1998 r., I PKN 191/98, OSNAPiUS 1999 nr 14, poz. 449). W konkluzji, w realiach niniejszej sprawy decydujące znaczenie w kwalifikacji spornej umowy miała wola stron, które zawarły umowę cywilnoprawną.

Dalej idąc, skarżący odwołuje się także do konstrukcji z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, jednakże tego przepisu ani art. 18 ust. 1a ustawy systemowej nie powołał w podstawach kasacyjnych. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Niemożliwe jest więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 marca 2014 r., II PK 287/13, LEX nr 2008658; z dnia 23 września 2008 r., I PK 80/08, LEX nr 784907; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243).

Skoro zatem skarżący (zresztą trafnie) uważa, że „w stanie faktycznym sprawy przepis art. 8 ust. 2a ustawy systemowej znajduje zastosowanie”, a Sąd drugiej instancji go nie zastosował, powinien ten przepis zamieścić w podstawach kasacyjnych (także art. 18 ust.1a ustawy systemowej). Niepowołanie się na tego rodzaju podstawy kasacyjnej uniemożliwia Sądowi Najwyższemu kontrolę zaskarżonego wyroku z punktu widzenia tych norm prawnych ze względu właśnie na treść art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Na koniec wreszcie podkreślić należy, że zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, za pracownika, w rozumieniu ustawy, uważa się (także) osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy. Zatem w sytuacji, gdy pracownik zawiera ze swoim pracodawcą umowę cywilną na dodatkową pracę na jego rzecz, czyli obok lub ponad dotychczasowe pracownicze zatrudnienie, co miało miejsce w niniejszej sprawie, zastosowanie ma art. 8 ust. 2a ustawy systemowej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 259/09, LEX nr 585727 oraz z dnia 18 października 2011 r., III UK 22/11, LEX nr 1227536) i to zamyka kwestię tytułu (pracowniczego) podlegania ubezpieczeniom społecznym. Podkreślić przy tym należy, że zakresem zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej są objęte osoby prowadzące jednoosobową pozarolniczą działalność wykonujące usługi na rzecz pracodawcy a umowa w takiej konfiguracji nie jest umową z osobą trzecią. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., I UK 370/16 (LEX nr 2357398) podkreślono, że istotą stosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej jest umowa zawierana przez pracownika z pracodawcą, czego nie zmienia to, że pracownik występuje jako przedsiębiorca (samozatrudniony). Wykonywanie bowiem działalności gospodarczej wymaga zawarcia indywidualnej umowy przez prowadzącego działalność gospodarczą i dopiero ta umowa, a nie sama działalność, określa treść zobowiązania. Identyczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 maja 2018 r., I UK 475/17 (LEX nr 2559396). Nie powinno też budzić wątpliwości, że *ratio legis* przedmiotowej regulacji jest ograniczenie możliwości wykorzystywania regulacji dotyczących zbiegu tytułów ubezpieczenia przez powoływanie podmiotów gospodarczych służących wyłącznie wykorzystywaniu możliwości zmniejszania obciążeń składkowych.

W konkluzji, wadliwe rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji nie zostało skutecznie podważone przez organ rentowy z uwagi na wskazane wyżej wady skargi kasacyjnej i dlatego nie można uznać, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ oraz art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

[SOP]

[ms]